

นักเขียนติดอันดับขายดีของ *NEW YORK TIMES*

WALLY & AMANDA KOVAL

คำแนะนำโดย **WES ANDERSON** | ปิยะบุตร หล่อไกรเลิศ แปล

ACCIDENTALLY WES ANDERSON

ADVENTURES

**ACCIDENTALLY
WES ANDERSON
ADVENTURES**

เขตสงวนแห่งชาติปารากาส

อิก้า, เปรู | ค.ศ. 1975
ภาพถ่ายโดย วินเซนโซ ริชชา

ACCIDENTALLY WES ANDERSON

ADVENTURES

วอลลี & อแมนดา โควัล

เวส แอนเดอร์สัน

คำนำ

โคเมนิกา อลิโอโต

ค้นคว้าข้อมูลและบรรณาธิการ

broccoli

คฤหาสน์แนบัวร์

วิลมิงตัน, เกลาแวร์ | ค.ศ. 1910

ภาพถ่ายโดย วอลเตอร์ บิบบ์

แก้

เทเวธา

พริสซิลลา

&

&

วอลท์

เอิร์ล

ที่สุดของที่สุด

<3

สารบัญ

คำนำ — xi	คำขอบคุณ — 346
บทนำ — 001	ผู้มีส่วนร่วม — 347
	ดัชนี — 349

สหรัฐอเมริกา และแคนาดา	หน้า 0 0 4
	

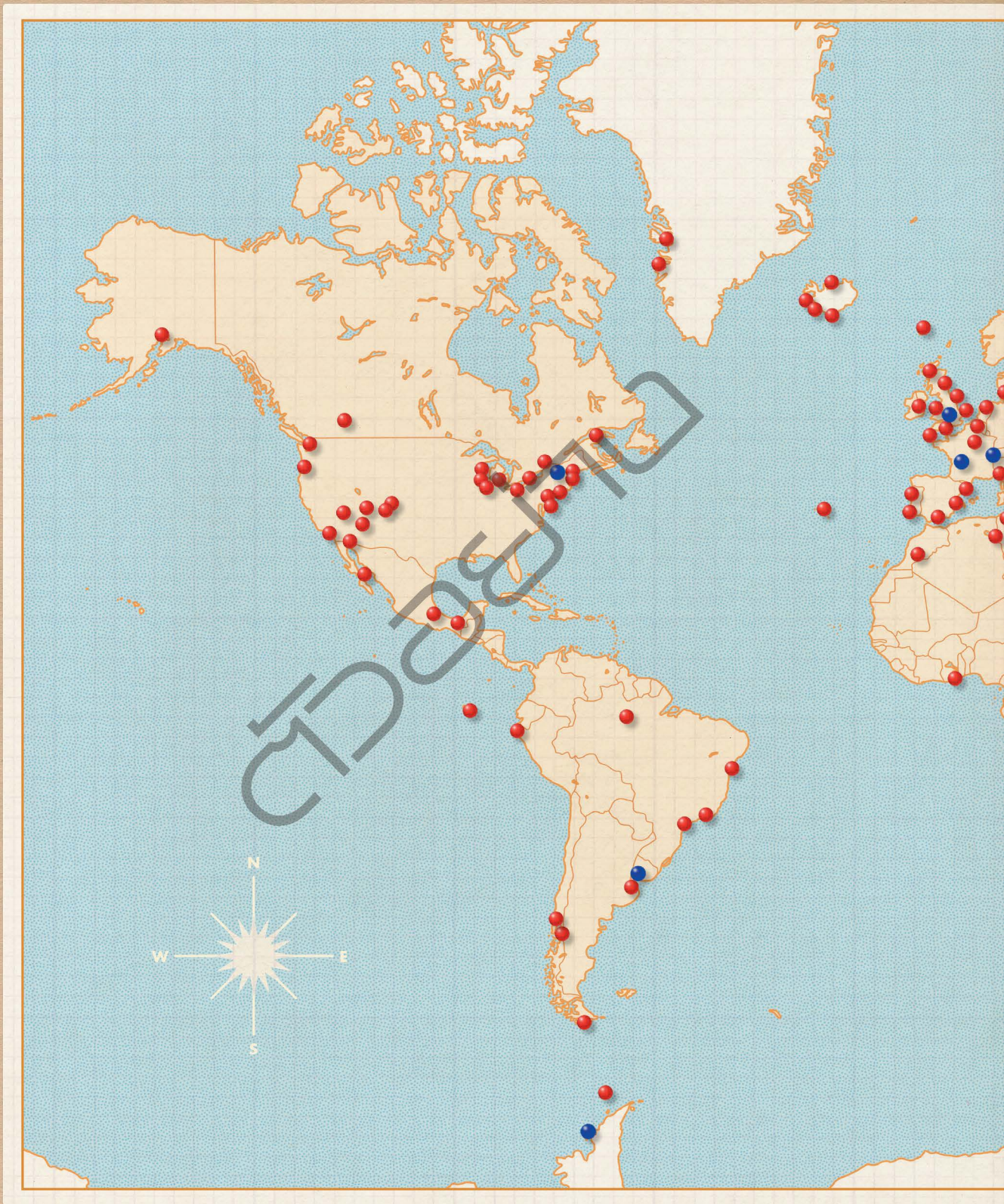
ลาตินอเมริกา	หน้า 0 6 0
	

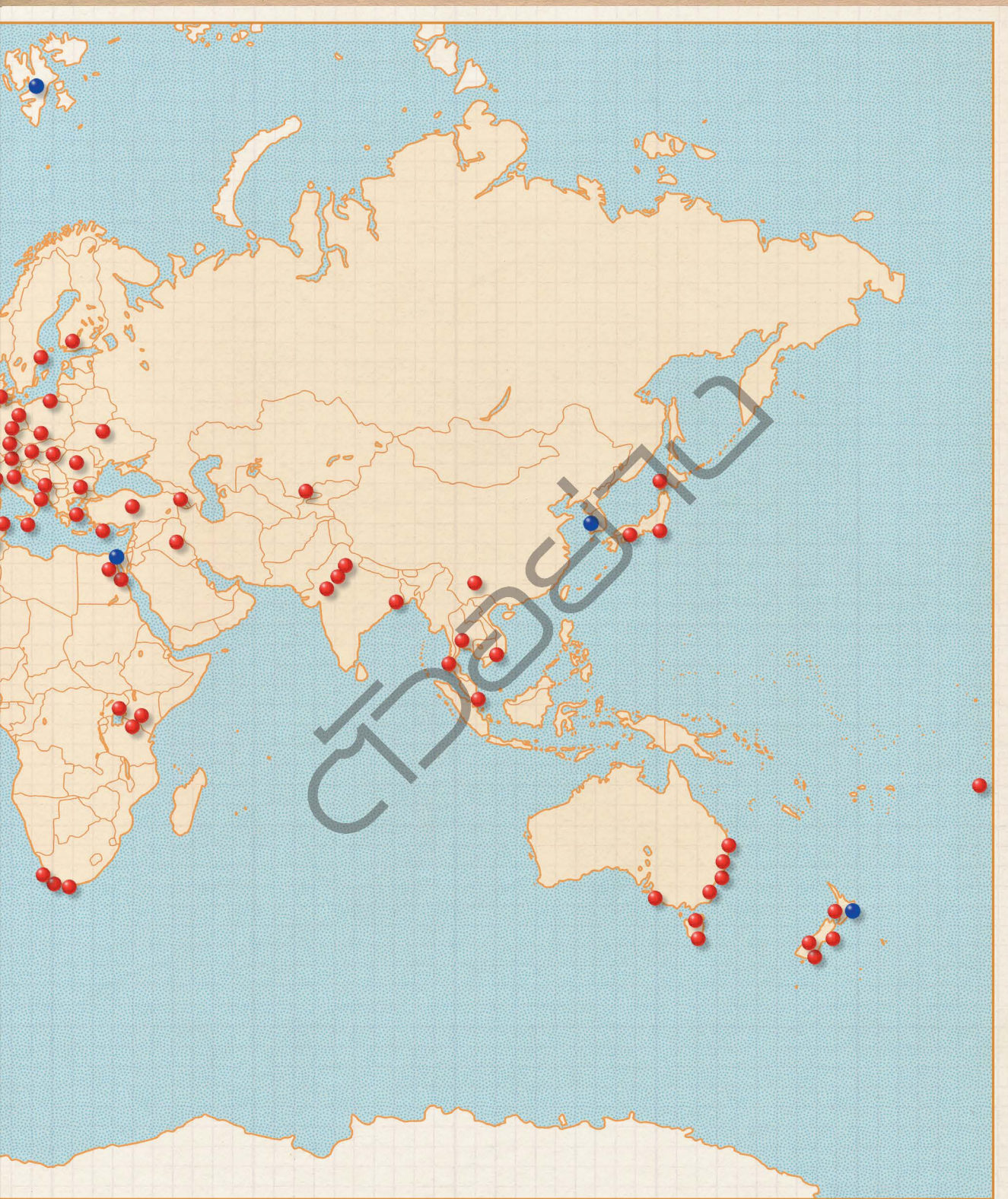
ยุโรปกลาง และยุโรปตะวันตก	หน้า 0 9 2
	

สหราชอาณาจักร และยุโรปเหนือ	หน้า 1 2 4
	

สารบัญ

ยุโรปใต้ และยุโรปตะวันออก	หน้า 1 7 4
ตะวันออกกลาง และแอฟริกา	หน้า 2 2 0
เอเชียใต้, เอเชียกลาง และเอเชียตะวันออก	หน้า 2 5 2
โอเชียเนีย	หน้า 2 8 8
อาร์กติก และแอนตาร์กติก	หน้า 3 2 2

เทศกาลว่าวรอมอ

รอมอ, เกนมาร์ก | ค.ศ. 1989

ภาพถ่ายโดย ซอเรน เนอร์การ์ด ยาคอบสัน

คำนำ

สถานที่เหล่านี้มีอยู่จริงนั่นหรือ

บางแห่งช่างดูเหมือนสถานที่ในจินตนาการ และบางแห่งก็ดูเหมือน (เวส) เสกสรรมันขึ้นมาเอง แต่ไม่ใช่ฝีมือผมหรอกนะ ตัวผมเองยังไม่เคยไปยังสถานที่เหล่านี้เลย ยกเว้นร้านขายร่มในหน้า 153

แน่นอนว่าผมจะหาทางไปร่วมเทศกาลว่าวในเคนมาร์กให้ได้สักวันหนึ่ง (หน้า165)

ในระหว่างนี้ ผมขอส่งความปรารถนาดีของผมให้กับวอลลีและอแมนดา โควัล รวมถึงบรรดานักถ่ายภาพผู้รักการผจญภัยของพวกเขา...

—เวส แอนเคอร์สัน

ทางรถไฟสายยอดเขาริกี

โกสเคา, สวิตเซอร์แลนด์ | ค.ศ. 1871

ภาพถ่ายโดย มาร์จอรี เบกเกอร์, CAP

ACCIDENTALLY ADVENTURE

Apparate
agt.

Bremsstrom max. 300 A.

Bremsstellung
des Wendeschalters

WES ANDERSON NTURES

Führerlampe

ein

aus

Signallaternen

grün

aus

rot

Scheinwerfer

ein

aus

Fensterheizung

ein

aus

Beleuchtung

ein

aus

Wagenheizung

ein

aus

Notbremse

Hauptschalter

EIN 0 AUS

A 10 17500~

NPS 1.557

HRG

บทนำ

ขอบคุณที่ออกไปผจญภัย

เย่ นักผจญภัยทั้งหลาย!

Accidentally Wes Anderson เริ่มต้นจากการเป็นรายการสถานที่ในฝันที่อยากไปก่อนตาย ซึ่งเราเขียนขึ้นในปี 2017 และมันก็เติบโตขึ้นมาเป็นชุมชนอันมีชีวิตชีวาของคนเกือบ 2,000,000 คน พวกเราแต่ละคนต่างก็มีแนวคิดของตัวเองเกี่ยวกับการผจญภัยที่เรียกร้องให้เราออกไปทำหยา และหลายๆ การผจญภัยเหล่านั้นก็หาที่ทางของมันพบในหนังสือเล่มนี้

บางครั้งการผจญภัยเหล่านั้นคือการออกเดินทางไปรอบโลกหรือกระโดดร่มจากเครื่องบิน แต่บางครั้งการผจญภัยก็เริ่มต้นเพียงแค่ว่าเราเลี้ยวออกจากย่านที่อยู่ที่เราคุ้นเคยแทนที่จะเลี้ยวขวา

หนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับการผจญภัยทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นครั้งใหญ่หรือครั้งเล็ก ชรร��คาๆ หรือน่าทึ่ง อยู่ใกล้แค่เอื้อมหรือไกลออกไปสุดขอบฟ้า คุณจะเดินทางไปยังทวีปแอนตาร์กติกาผ่านช่องแคบเคอแกนแสนอันตราย หยุกพักที่สถานที่ลับอย่างจิงคัมบิลลีในออสเตรเลีย (ที่นี่มีจำนวนตุ่นปากเป็ดมากกว่ามนุษย์เสียอีก) ค้นพบสะพานที่ไม่ได้พาคุณไปไหนเลยในวิสคอนซิน และแวะชมร้านขายร่มที่แปลกที่สุดในลอนดอน

แต่ไม่ว่าจะเป็นที่ไหน เมื่อไหร่ หรือด้วยเหตุผลใดๆ ก็ตาม การผจญภัยจะไร้ค่าในทันทีหากปราศจากผู้คนที่ทำให้มันน่าจดจำ ที่นี่เราแบ่งปันเรื่องราวของชุมชนและตัวละครจากทุกทวีป ซึ่งต่างก็มีชีวิตชีวาเช่นเดียวกับภาพถ่ายเหล่านั้น

คุณจะได้พบกับบิดาแห่งการกระโดดร่มถึงพสุธาในสหรัฐอเมริกา ผู้ซึ่งสร้างจุดศูนย์กลางโลกขึ้นอย่างเป็นทางการแม้จะไม่ได้รับการยอมรับจากสหประชาชาติก็ตาม มันคือเมืองหนึ่งในแคลิฟอร์เนียที่มีประชากรเพียง 2 ชีวิต คุณจะไ้ไปเยี่ยมชม “ที่ทำกาารไปรษณีย์สุดขอบโลก” ในคิเอร์ราเคสฟูเอโก และได้พบกับบุรุษไปรษณีย์หนวดงาม ที่ในยามว่างเขาคือผู้ปกครองประเทศจำลองแนวอนาธิปไตยที่มีชื่อว่าเรคอนด้า และคุณจะไ้เดินทางไปยังเมืองในอาร์กติกเซอร์เคิลที่ห้ามเลี้ยงแมว ห้ามฝังศพมนุษย์ และมีแหล่งท่องเที่ยวหลักคือห้องนิรภัยสำหรับวันสิ้นโลกที่เก็บสูตรทำคุกกี้ไอรีโอเอาไว้

เกือบทุกที่ที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้สมควรมีหนังสือของมันเอง (และบางที่ก็มีแล้วจริงๆ!) เราหวังว่าการรวบรวมสถานที่เหล่านี้เอาไว้จะเป็นแรงบันดาลใจให้คุณคำคั่งลงไปในโลกเหล่านี้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น คุณอาจเพิ่มมันเข้าไปในรายการสถานที่ในฝันที่คุณอยากไปก่อนตาย และค้นพบโอกาสใหม่ๆ สำหรับการผจญภัยในอนาคต ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหนและจะเดินทางไปแห่งหนใดก็ตาม

<3

ว+อ

GRUMMAN G-164B AG-CAT

ทุ่งแพลูท, วอชิงตัน | ทศวรรษ 1950

ภาพถ่ายโดย เบน เฮิร์นดอน

ผจญภัยอย่างมีความรับผิดชอบ

บ้านสีชมพู

ลอนดอน, อังกฤษ | ค.ศ. 1820

ภาพถ่ายโดย จูลี เทย์เลอร์

ปีเตอร์ ลี อาศัยอยู่ในบ้านสีชมพูที่สมบูรณ์แบบหลัง
นี้นานกว่า 40 ปี และผู้คนก็ชอบถ่ายรูปบ้านหลัง
นี้ ปีเตอร์ชอบที่ผู้คนชอบถ่ายรูปบ้านของเขา เขา
เพียงขอให้คุณเคารพกระเบื้องบนขั้นบันไดหน้าบ้าน
และอย่าห้อยเหินราวบันได แค่อยากจะบอกว่า โปรด
ผจญภัยอย่างมีความรับผิดชอบและให้ความเคารพ
สถานที่กันด้วย <3

บางทีการผจญภัยของคุณอาจเริ่มต้นและจบลงอยู่
ภายในหน้ากระดาษของหนังสือเล่มนี้ แต่หากคุณได้
ไปเยี่ยมชมสถานที่บางแห่งที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ ก็
ขอให้คุณระลึกไว้สักสองสามเรื่อง นั่นก็คือตรวจสอบ
ข้อมูลของแต่ละสถานที่ก่อน บางแห่งอาจปิดทำการ
ตารางเวลาอาจเปลี่ยนแปลง และสภาพแวดล้อมอาจ
เปลี่ยนไป คุณอยากได้ภาพถ่ายที่สมบูรณ์แบบแต่นั่ง
ร้านเจ้ากรรมดันมาตั้งขวางสถานที่เอาไว้ คุณควรตรวจ-
สอบข้อมูลก่อนวางแผนการเดินทาง ไม่ว่าจะผ่านทาง
โทรศัพท์ อีเมล หรือนักพิราบสื่อสารก็ยังได้

จากนั้น เมื่อคุณไปอยู่ตรงนั้นแล้ว ได้โปรดทำตัว
เป็นผู้น่ารักที่ดี! เคารพกฎหมายท้องถิ่น ปฏิบัติต่อ
ทุกๆ สถานที่และทุกๆ คนด้วยความอ่อนโยนและความ
เคารพ

นอกจากนี้แล้ว แต่ละเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เริ่ม-
ต้นด้วยชื่อสถานที่ที่ ตั้ง และวันเวลา แต่ละวันเวลาจะ
นำหน้าด้วยคำว่า “ประมาณ*” ซึ่งหมายถึงช่วงเวลา

ที่โครงสร้างหรือสถานที่แห่งนั้นได้รับการก่อตั้ง ก่อสร้าง
ผลิตขึ้น หรือเปิดให้สาธารณชนเข้าชม บางแห่งได้รับ
การปรับปรุงใหม่ หรือปิดกิจการและเปิดทำการใหม่
หลายต่อหลายครั้ง เราพยายามอย่างที่สุดที่จะระบุวัน
เวลาที่ไม่เพียงแต่จะถูกต้องเท่านั้น แต่ยังสอดคล้องกับ
เรื่องราวที่เล่าด้วยเช่นกัน

สุดท้ายนี้ ภาพถ่ายหลายภาพอาจดูเลอะเลือนจริง
หรือดูหลุดโลก แต่ทั้งหมดก็เป็นภาพถ่ายจริงๆ แต่ละ
ภาพถูกถ่ายโดยคนที่มีตัวตนจริงๆ ทั้งหมดนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการผจญภัย

หากคุณพบข้อมูลที่ไม่ทันสมัยหรือไม่ถูกต้อง โปรด
แจ้งให้เราทราบ! ส่งอีเมลมาที่ Book@AccidentallyWesAnderson.com ขอให้ผจญภัยกันอย่างมีความสุข
นะ!

* ในเล่มนี้จะขอใช้เป็น “ค.ศ.” แทน-บรรณาธิการ

สหรัฐอเมริกา

และแคนาดา

ทวีปอเมริกาเหนือ

แคนาดา

56

12

8

10

34

16

8

18

23

12

17

19

32

24

27

29

40

46

54

56

57

44

22

27

43

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43

46

54

56

57

44

22

27

40

32

24

19

12

8

10

16

18

23

27

29

32

34

37

40

43</

8	รูเซนการ์เค
เมานต์เวอร์นอน, วอชิงตัน	32	สะพานโชน
มิลวอกี, วิสคอนซิน
8	กล้องชมวิว
อุทยานแห่งชาติแกรนด์แคนยอน, แอริโซนา	32	สถาบันการดนตรีแห่งคลีฟแลนด์
คลีฟแลนด์, โอไฮโอ
10	พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำซีไอที
ซีไอที, ออริกอน	34	โรงละครหุ่นเชิดบ็อบ เบเกอร์
ลอสแอนเจลิส, แคลิฟอร์เนีย
12	บริษัทการค้าโอลด์อาร์เคด
ซิลเวอร์สปริง, โคโลราโด	35	ประกาศการลามาคร์
ลามาคร์, คิวเบก, แคนาดา
12	โรงแรมแบมพ์สปริงส์
แบมพ์, แอลเบอร์ต้า, แคนาดา	37	โรงพยาบาลศัลยกรรมกระดูก
บรูกลิน, แมสซาชูเซตส์
16	โบสถ์บนเนินเขา
เพิลิตี, แคลิฟอร์เนีย	40	ทางรถไฟสายโคลบรูคเคิล
บอยแยร์ทาวน์, เพนซิลเวเนีย
17	สถานีรถไฟโกโม
โกโม, โคโลราโด	40	คฤหาสน์วีโร
ออกซฟอร์ด, ออนแทรีโอ, แคนาดา
18	ลิตเติลเฮาส์อินน์
เรเชล, เนวาดา	43	สถาบันรถไฟใต้ดินบีบีบี
ฟิลาเดลเฟีย, เพนซิลเวเนีย
19	สมาคมทำอาหารคานเพื่อการทดลอง
ออกซฟอร์ด, วิสคอนซิน	44	หอประชุมฮิวส์ มหาวิทยาลัยฟอร์คแฮม
บรองซ์, นิวยอร์ก
22	โรงแรม TWA
ควีนส์, นิวยอร์ก	46	การอนุญาตในเวอร์มอนต์
1. พิพิธภัณฑ์ชีวิตประจำวัน
2. วิหารสุนัข
3. ฟาร์มโยเมงมูของไนต์
4. ห้องสมุด & โรงละครโอเปร่าอิสระ
แอตเคิลล์
5. พิพิธภัณฑ์เชลเบิร์ต
23	ร้านชอล์ก
ทอรัย, ยูทาห์	54	โมเทลที่ทวินแมนเทน
ทวินแมนเทน, นิวแฮมป์เชอร์
24	สะพานน้ำเบลล์มอร์
ชิคาโก, อิลลินอย	56	กระท่อมพักที่ของเฮาแซดเซอร์
พาล์มเมอร์, อะแลสกา
25	การแข่งขันพายเรือแม่เหล็กเบิร์ต
กลอสเคอร์, แมสซาชูเซตส์	56	ค่ายวันคาเวกา
เอลเดอร์น, วิสคอนซิน
27	ที่ทำการไปรษณีย์
คูอิส, เคลาแวร์		
27	วิทยาลัยอัลเบียน
อัลเบียน, มิชิแกน		
29	หอประชุมลูกเสือคินส์แมน
ในเอะรา-ออน-เคอะ-เลก, ออนแทรีโอ, แคนาดา		

บรรพบุรุษของวิลเลียม รูเซน ได้ปลูกทิวลิปมาหลายศตวรรษในบ้านเกิดของเขาที่เนเธอร์แลนด์ เขานำธุรกิจนี้มายังสหรัฐอเมริกาในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 มองหาช่องทางที่จะหว่านเมล็ดพันธุ์ใหม่ด้วยความเชี่ยวชาญในสายเลือดของเขาที่ส่งต่อกันมาหลายชั่วอายุคน เขาและภรรยาลงหลักปักฐานในหุบเขาสแกจิดในรัฐวอชิงตันที่นี่มีดินอันอุดมสมบูรณ์และอากาศจากทะเล เหมาะอย่างยิ่งสำหรับครอบครัวรูเซนที่จะลงมือเพาะปลูกหัวดอกทิวลิป รวมไปถึงการเลี้ยงลูกอีก 10 คน แอมหลายคนก็ยังมีความหลงใหลเช่นเดียวกับเขา

ภายในเวลาเพียงไม่กี่ปี วิลเลียมก็ซื้อกิจการของบริษัท Washington Bulb Company และบริหารมันด้วยความช่วยเหลือจากลูกๆ ที่ตื่นแต่เช้าเพื่อมาดูแลฟาร์มก่อนจะไปโรงเรียน พวกเขาสืบทอดกิจการและปรัชญาการทำงานต่อจากเขา แต่ละคนแบ่งความรับผิดชอบต่างกันไป ตั้งแต่การดำเนินงานในฟาร์มไปจนถึงการเก็บเกี่ยวและการติดต่อกับลูกค้าชาวต่างชาติ แต่กลับเป็นลูกสาวคนหนึ่งของเขาที่ต่อมาได้นำพาบริษัทไปสู่ศักยภาพสูงสุด

เบอร์นาเด็ตต์ รูเซน มิลเลอร์ ลาออกจากอาชีพผู้บริหารธนาคารในช่วงปลายทศวรรษ 1980 เพื่อมาลงมือทำฟาร์ม เธอสร้างพื้นที่เธอเรียกว่ารูเซนการ์เด เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อครอบครัวของเธอ (ซึ่งแปลว่า "กุหลาบ") และเป็นภาษาดัตช์ที่แปลว่า สวน

เธอมีวิสัยทัศน์และทำให้มันเป็นจริงขึ้นมา กลายเป็นหนึ่งในสวนดอกไม้ที่ใหญ่และมีชื่อเสียงที่สุดในทวีปอเมริกาเหนือ รูเซนการ์เดกว้างใหญ่หลายเอเคอร์ มีพื้นที่สำหรับจัดแสดงอย่างงดงามนอกเหนือไปจากพื้นที่ฟาร์ม สวนสำหรับจัดแสดงนี้ได้รับการออกแบบใหม่ทุกปี พร้อมกับปลงหัวดอกทิวลิปใหม่หลายล้านหัว กลายเป็นการจัดแสดงในฤดูใบไม้ผลิที่ดึงดูดผู้ชมจากทั่วทุกมุมโลก

เบอร์นาเด็ตต์จากไปก่อนเวลาอันควรมากๆ เธอทิ้งแรงบันดาลใจเอาไว้ให้พี่ชายและน้องชายทั้ง 5 คนเพื่อสานต่อความฝันอันสดใสและยิ่งใหญ่ของเธอ เทศกาลดอกทิวลิปประจำปีดึงดูดผู้คนมากมายที่เดินทางมาด้วยพาหนะสี่ล้อสองล้อหลากหลายชนิด รูเซนการ์เดและสวนอื่นๆ ที่อยู่ใกล้เคียงกันต่างก็เปิดให้สาธารณชนเข้าชม เปิดโอกาสให้ทุกคนได้สัมผัสกับดอกทิวลิปสี่ล้อสองล้อที่กำลังบานสะพรั่งนับล้านดอก แม้ว่าจะเป็นเทศกาลตามฤดูกาล แต่รูเซนการ์เดก็เปิดให้เข้าชมตลอดทั้งปีเพื่อเป็นการอุทิศให้กับเบอร์นาเด็ตต์ มรดกที่เธอมอบไว้จะบานสะพรั่งขึ้นมาใหม่หลากหลายสีในหลายๆ ปี

แกรนด์แคนยอนเป็นหุบเหวขนาดใหญ่ที่ยาว 277 ไมล์และกว้าง 8 ไมล์ เราสามารถใส่พริมาตรแห่งกิซาเข้าไปได้เกือบ 1,500,000 พริมาตรหรือสามารถใส่รัฐโรดไอแลนด์ลงไปได้ทั้งรัฐ แอมยังมีพื้นที่เหลืออีกต่างหาก หุบเขาลึกที่อยู่ในรายการสถานที่ที่อยากไปเยือนก่อนตายของมวลมนุษยชาตินี้คาดว่าจะใช้เวลามากถึง 3,000,000-6,000,000 ปีในการก่อตัวขึ้นมา ต้องขอบคุณแม่น้ำโคโลราโดสำหรับการนี้ การกัดเซาะจากธรรมชาติยังคงสร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับแคว้นและรูปทรงของมันอย่างต่อเนื่อง คุณจึงชื่นชมสถานที่แห่งนี้ได้อย่างไม่มีวันเบื่อ

ที่นี่ยังมีอะไรให้ชื่นชมผ่านเลนส์กล้องมากกว่าเพียงแค่สภาพทางธรณีวิทยาที่น่าสนใจ หากคุณยืนอยู่บนขอบด้านทิศใต้ของหุบเขาลึกแห่งนี้ คุณอาจจะได้เห็นล่องเรือใหญ่กำลังทำหน้าที่ขนส่งประจําวันไปยังหมู่บ้านซูไฟ หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งอยู่ที่ก้นหุบเขาแกรนด์แคนยอนและมีประชากรเพียง 200 กว่าคนเท่านั้น ซูไฟเป็นส่วนหนึ่งของเขตสงวนอาวาซูไฟและไม่มีถนนเข้าถึง นอกจากจะเป็นชุมชนที่ห่างไกลที่สุดของบรรดา 48 รัฐบนแผ่นดินใหญ่ของสหรัฐอเมริกาที่มีรหัสไปรษณีย์แล้ว มันยังเป็นสถานที่เพียงแห่งเดียวเท่านั้นที่จดหมายจะถูกนำส่งโดยขบวนล้อตลอดทั้งปี

ล่องสามารถไปถึงจุดหมายปลายทางเพื่อส่งจดหมายได้โดยไม่ต้องเสี่ยงสภาพอากาศ ตรงกันข้ามกับเฮลิคอปเตอร์ที่จะไร้ประโยชน์ทันทีหากกระแสลมรุนแรงเกินไป และสำหรับการส่งพัสดุแบบด่วนพิเศษ พักหรือจดหมายจะถูกผูกไว้กับล้อตัวที่ไวใจได้ แล้วปล่อยให้มันวิ่งหน้าตั้งออกไปตามลำพัง แม้แต่ FedEx หรือ UPS ก็คงจะเอาชนะเจ้าล้อตัวนี้ได้ยาก

พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำซีไซด์

ซีไซด์, ออริกอน | ค.ศ. 1937

ภาพถ่ายโดย คริสเตน มิตะ

วิกกี ฟอร์นีย์ ผู้จัดการแผนกอาหารทะเลที่ร้านเซฟเวย์ในเมืองซีไซด์ ได้ช่วยชีวิตล็อบสเตอร์หนัก 25 ปอนด์เอาไว้ในปี 1993 “ฉันวางแผนไว้บนเบาะหลังของรถฉัน” เธอให้สัมภาษณ์กับหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น หากเธอไม่เข้าไปช่วย เจ้าล็อบสเตอร์ตัวเชื่องนี้คงกลายเป็นอาหารค่ำจานหลักในคืนวันวาเลนไทน์เป็นแน่ แต่โชคดีที่วิกกีกำลังตามหา ล็อบสเตอร์ยักษ์เพื่อบริจาคให้กับพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำในพื้นที่อยู่พอดี เธอจึงขอให้ซัปพลายเออร์อาหารทะเลของเธอรีบแจ้งเธอทันทีหากพบล็อบสเตอร์ที่วุ่นๆ เมื่อเจ้ายักษ์ตัวนี้ถูกจับได้ในนิวอิงแลนด์ พวกเขาต่อสู้สายหาวิกกี และการเดินทางข้ามประเทศของมันก็เริ่มต้นขึ้น

เจ้าคริสเตียนตัวมหึมาที่ถูกบรรจูลงหีบห่ออย่างระมัดระวังส่งผ่าน FedEx มาถึงชายฝั่งตอนเหนือของออริกอน วิกกีมารับมันก่อนจะส่งมอบให้กับทอม ธีส์ ดูแลมันต่อไป เขายังเป็น “ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับสัตว์น้ำทุกประเภท” ประจำพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำซีไซด์อีกด้วย

แม้ซีไซด์ท้องถิ่นจะประกาศว่า ล็อบสเตอร์ตัวนี้จึงได้ชื่อว่า

วิกเตอร์ ซึ่งสื่อถึง “ชัยชนะเหนือความตาย” และเพื่อเป็นเกียรติแก่วิกกี ทั้งพนักงานร้านเซฟเวย์และนักเพาะพันธุ์สัตว์น้ำต่างก็เชื่อว่า วิกเตอร์น่าจะเป็นล็อบสเตอร์ที่มีชีวิตตัวใหญ่ที่สุดในโลกที่อยู่ในกรงเลี้ยง

ทว่าในช่วงวันหยุดแรงงานสุดสัปดาห์ต่อมานั้น เกิดโศกนาฏกรรมสุดแปลกขึ้น เจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำคนหนึ่งกำลังเก็บบัตรเข้าชม เธอสังเกตเห็นชายแปลกหน้าคนหนึ่งเดินออกมาพร้อมกับวิกเตอร์ที่ถูกหนีบอยู่ใต้แขน เธอจึงโทรไปแจ้งผู้จัดการ เขารีบออกมาพร้อมกับไม้เบสบอล การเผชิญหน้ากันทำให้ชายคนนั้นทิ้งวิกเตอร์ลงบนพื้น ในตอนแรกมันก็ดูปกติดี แต่เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิดก็พบว่าเปลือกของมันร้าว มันสิ้นใจในอีก 4 วันต่อมา ด้วยอาการบาดเจ็บภายใน หัวขโมยถูกตั้งข้อหาความผิดลหุโทษต้องทำงานบริการชุมชน 120 ชั่วโมง รวมถึงจ่ายค่าเสียหาย 800 ดอลลาร์สหรัฐ หรือคิดจากน้ำหนักตัวของวิกเตอร์ก็ราวๆ 32 ดอลลาร์สหรัฐต่อปอนด์

บริษัทการค้าโอลด์อาร์เคด

ซิลเวอร์ตัน, โคโลราโด | ค.ศ. 1929

ภาพถ่ายโดย เคย์ลา เฮียร์ซิงก์

บริษัทการค้าโอลด์อาร์เคดเป็นร้านค้าที่ดำเนินการโดยครอบครัวและสืบทอดกันมาถึง 3 รุ่น อย่างไรก็ตาม ฉากหน้าอันดูสดใสและมหกรรมความแปลกใหม่นี้สร้างขึ้นมาจากธุรกิจที่แตกต่างออกไปมาก เพราะอาคารนี้เคยเป็นสถานเริงรมย์มาก่อน

ก่อนที่เสื่อยืดที่ระลึก โปสเตอร์การ์ด และหมวกความบอยจะเข้ามาจับจองชั้นวางของภายใน บริษัทการค้าโอลด์อาร์เคดเคยต้อนรับผู้มีอุปการคุณด้วยโต๊ะพูลขนาดใหญ่และบุรุษการพนันอันคึกคักอยู่ด้านหน้า ส่วนด้านหลังสงวนไว้สำหรับลูกค้าที่กำลังมองหา “ห้องเล็กๆ” หรือห้องส่วนตัวสำหรับทำกิจกรรมเข้าจังหวะยามค่ำคืน

เรื่องแบบนี้พบได้ทั่วไปในฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกาในช่วงศตวรรษที่ 19 ธุรกิจการทำเหมืองไม่ใช่เพียงธุรกิจเดียวที่เฟื่องฟูแม้ว่าจะมีกฎหมายในหลายๆ เขต แต่การขายบริการทางเพศกลับไม่ถูกเหยียดหยามและเป็นที่ยอมรับในฐานะเส้นทางหาเลี้ยงปากท้องในภูมิภาคนี้ เช่นเดียวกับธุรกิจส่วนใหญ่ การค้าประเวณีก็มีลำดับชั้นเช่นกัน ผู้ให้บริการชั้นสูงจะทำงานในบ้านเลี้ยงรับรองหรูหรา ส่วนผู้หญิงที่ลำดับชั้นต่ำกว่าต้องเดินรอนอยู่ตามบาร์หรือตามหัวมุมถนน

แต่ก็มีเรื่องอื้อฉาวสองสามเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นภายในโอลด์อาร์เคดเช่นกัน ตอนที่เจ้าของคนปัจจุบันซื้ออาคารหลังนี้ เขาพบว่าห้องลับอยู่ใต้แผ่นไม้ปูพื้น ห้องนี้มีบันไดติดตั้งเอาไว้และมีพื้นที่เพียงพอให้คน 3 คนลงไปเบียดกันอยู่ข้างใน ขวดแอลกอฮอล์จากสมัยที่มีการห้ามขายสุราที่เคลื่อนอยู่บนพื้นบอกให้รู้ว่า โอลด์อาร์เคดอาจเคยเป็นจุดพักสินค้าของผู้ลักลอบขายเหล้า หรือไม่ก็เป็นที่หลบภัยของผู้เตรียมพร้อมสำหรับวันสิ้นโลกที่แอบลงมามีอยู่ใต้ดิน

เจ้าของคนปัจจุบันไม่ได้จำหน้าย ส.ร.ถ. แล้ว แต่ยังคงทำขนมสูตรพิเศษขึ้นเอง ขณะที่คุณกำลังเลือกควัตถุโบราณจากยุคความบอยตะวันตก คุณยังสามารถเพลิดเพลินไปกับพัคส์สูตรประจำตระกูลที่ทำขึ้นในบ้านสดๆ ใหม่ๆ ได้อีกด้วย เสมือนกับการต้อนรับด้วยการตามใจปากสู่เมืองแห่งนี้ ซึ่งสร้างขึ้นด้วยน้ำมือของผู้คนที่ทำงานหนัก ที่บุกเบิกการเริ่มต้นชีวิตใหม่ในดินแดนตะวันตก อันมาพร้อมกับความหื่นกระหายของพวกเขา

โรงแรมแบบฟัสปริงส์

แบมฟ์, แอลเบอร์ต้า, แคนาดา | ค.ศ. 1888

ภาพถ่ายโดย เอริน แพร์ริช ดูนิด

เมื่อการเดินทางด้วยรถไฟเริ่มได้รับความนิยมในแคนาดาในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ผู้บริหารของบริษัท Canadian Pacific Railway จึงมอบข้อเสนออันดึงดูดใจแก่ผู้โดยสารด้วยที่พักสุดหรูระหว่างเส้นทางท่องเที่ยวแสนงดงามเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว โรงแรมสุดหรู 10 แห่งถูกสร้างขึ้นทั่วประเทศ โดยหนึ่งในนั้นคือโรงแรมแบบฟัสปริงส์ในแอลเบอร์ต้า

โรงแรมแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นในปี 1888 แต่อาจด้วยความผิดพลาดในการออกแบบตั้งแต่แรกหรือจากการอ่านแบบที่ผิดพลาด จึงทำให้ต้องเปลี่ยนทิศทางของอาคารหลังจากดำเนินการมาได้ 26 ปี บางคนบอกว่าโรงแรมแห่งนี้ถูกสร้างโดยหันหน้าไปอยู่ด้านหลังทำให้เกิดความไม่สอดคล้องกันของโครงสร้าง (และเรื่องน่าอัศจรรย์อีกหลายเรื่อง)

เมื่อมาถึงช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 โรงแรมแห่งนี้ได้กลายเป็นหนึ่งในสถานที่พักร้อนบนภูเขายอดนิยม 3 แห่งในทวีปอเมริกาเหนือ ซึ่งก่อสร้างจากแอลเบอร์ต้าปรับปรุงโรงแรมแบบฟัสปริงส์ได้อย่างยอดเยี่ยม โดยได้รับการปรับปรุงให้สามารถรับมือกับฤดูหนาวได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังตกแต่งใหม่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาวประจำปี 1988

ในปัจจุบัน โรงแรมสุดหรูแห่งนี้มีห้องพักมากกว่า 700 ห้อง ร้านอาหารกว่า 10 ร้าน ลานโบว์ลิ่ง สนามกอล์ฟ และสระว่ายน้ำในร่ม เสน่ห์อันแปลกประหลาดมากมายชวนให้สถานที่แห่งนี้น่าหลงใหล อย่างเช่น “ห้องที่หายไป” และบันไดปีศาจ ซึ่งได้รับสมญานี้จากการออกแบบที่ตดเคี้ยวและสูงชัน แล้วยังมีเรื่องเล่ากันอีกว่าบันไดนี้มีผีสิง แหกที่มาพักหลายคนต่างก็ยืนยันเสียงลือเสียงเล่าอ้างนี้ พวกเขาบอกว่ารู้สึกได้ถึงการมีอยู่ของบางสิ่งบางอย่างระหว่างที่กำลังเดินขึ้นหรือลงบันไดเพื่อไปยังห้องพักของพวกเขา

ที่อยู่ลึกลงไปใต้บรรยากาศหรรษาชวนพิศวงนั้น ก็คือเครือข่ายอุโมงค์ลับของโรงแรมแบบฟัสปริงส์ ที่สร้างขึ้นเพื่อช่วยในการขนย้ายวัสดุก่อสร้างระหว่างการบูรณะ ทุกวันนี้ อุโมงค์เหล่านี้ทำหน้าที่เป็นช่องทางสำหรับการวางระบบสาธารณูปโภคทั้งหลาย ดำเนินแห่งเทือกเขาร็อกกีเล่าเอาไว้ว่า อุโมงค์เหล่านี้เคยถูกใช้เป็นจุดพักสินค้าของบรรดานักลักลอบจำหน่ายสุราในยุคที่มีการห้ามจำหน่ายสุรา คนเรานั้นก็ต้องจับเพื่อคลายเครียดกันบ้าง แต่การบูรณะตกแต่งใหม่มากมายหลายครั้ง บวกกับเสียงลือเสียงเล่าอ้างถึงปรากฏการณ์ประหลาดของสถานที่แห่งนี้ ก็ทำให้พนักงานที่นี่รู้สึกเหนื่อยเหลือทนแล้ว

โบสถ์บนเนินเขา

เฟลิตี, แคลิฟอร์เนีย | ค.ศ. 2008
ภาพถ่ายโดย เชลซี แมตซ์

ในปี 1952 ชายผู้เกิดในปารีสนามว่า ฌาคส์-องเดร อิสเทล ได้เห็นทะเลทรายผืนใหญ่อันปราศจากการพัฒนาใดๆ ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแคลิฟอร์เนียกับแอริโซนา เขาซื้อที่ดินในบริเวณนี้เอาไว้มากกว่า 3,000 เอเคอร์ และไม่ได้จินตนาการเอาไว้เลยว่าที่ดินเหล่านี้จะกลายเป็นอะไรในเวลาต่อมา

เขาและเฟลิตี ภรรยาของเขา ไม่ได้คาดหวังที่ดินตรงนี้อยู่นานหลายทศวรรษ เพราะเขากำลังยุ่งอยู่กับการบริหารบริษัทนมซูชิฟเอกซ์แห่งแรกของโลก (ทำให้เขาได้รับฉายาว่า “บิดาแห่งการกระโดดร่มตั้งฟูราของสหรัฐอเมริกา”) เมื่อความสนใจของทั้งคู่กลับมาที่ที่ดินผืนนี้อีกครั้ง สิ่งแรกที่พวกเขาต้องทำก็คือการหาจุดศูนย์กลางของที่ดินนี้ ระหว่างที่กำลังดำเนินการอยู่นั้น ทั้งคู่ก็ตัดสินใจเรียกที่ดินแห่งนี้ว่า “ศูนย์กลางของโลก” ฌาคส์-องเดรยอมรับอย่างไม่ตะขิดตะขวงใจใดๆ ว่าจุดศูนย์กลางของโลกจะเป็นที่ไหนก็ได้บนโลกใบนี้ อีกทั้งไม่มีใครโต้แย้งคำพูดของเขา ตรงกันข้าม เจ้าหน้าที่เขตอิมพีเรียกลับยินยอมพร้อมใจผ่านกฎหมายที่ดินฉบับหนึ่ง ที่ยืนยันความเป็นศูนย์กลางของโลกของที่ดินผืนนี้ “อย่างเป็นทางการ” แต่มยังทำแผนป้ายจารึกเอาไว้อีกต่างหาก

ในปี 1986 ทั้งคู่ก็ก่อตั้งเมืองขึ้นอย่างเป็นทางการ โดยมีประชากรกันอยู่แค่ 2 คน เมืองนี้ตั้งชื่อตามชื่อภรรยาของ ฌาคส์-องเดร ผู้ซึ่งเป็นศูนย์กลางของโลกของเขามานานกว่า 50 ปี ด้วยชัยชนะอย่างท่วมท้นจากผู้มีสิทธิออกเสียงทั้ง 2 เสียง เขาจึงได้รับเลือกให้เป็นนายกเทศมนตรี (พร้อมกับสายสะพายสีแดงที่เขายังคงสวมอยู่ในทุกวันนี้ด้วยความภาคภูมิใจ)

ป้ายเมืองเฟลิตีที่ระบุว่า มีประชากร 2 คน อาจเป็นเพียงหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้คุณสนใจใคร่รู้จนต้องแวะไปชม จากทางหลวงหมายเลข 8 คุณอาจสังเกตเห็นบันไดทอดเคี้ยวที่อยู่กลางเมือง... เพราะมันสูงตั้ง 25 ฟุต และไม่ได้ยึดเอาไว้กับสิ่งใด แต่มันยังไม่พาคูณไปไหนอีกต่างหาก หากเข้าไปดูใกล้ๆ ก็จะมีพบว่ามันเคยเป็นส่วนหนึ่งของห่อไอเฟลมาก่อน แต่ถูกถอดออกระหว่างการซ่อมแซม มันถูกนำขึ้นประมุข และ ฌาคส์-องเดรก็ซื้อมันมาพร้อมกับเอามันมาตั้งไว้ที่เฟลิตี จากนั้นคุณก็จะสังเกตเห็นนาฬิกาแดดขนาดใหญ่ยักษ์ ตัวเข็มของมันถูกทำขึ้นเลียนแบบภาพวาดพระหัตถ์ของพระเจ้า

ของมีเกลันเจโลในโบสถ์น้อยซิสทีน ซึ่งชี้ทางให้ผู้เยี่ยมชมไปยังจุดศูนย์กลางของโลกที่ได้รับการอุปโลกน์ขึ้นมาเองตามอำเภอใจ

เมื่อคุณมายืนอยู่ที่ศูนย์กลางของโลก คุณก็จะได้เห็นทะเลสาบไปกับโบสถ์บนเนินเขาอันงดงามหลังนี้ จนดูราวกับถูกหยิบออกมาจากหนังสือนิทาน หลังจากสถานที่แห่งนี้ได้รับการเจิมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดิน 150,000 ตันก็ถูกขุดขึ้นมาเพื่อสร้างเนินเขาสูง 35 ฟุตที่ชื่อว่า เนินอธิษฐาน ที่นี้ต้อนรับผู้คนทุกศาสนา กระนั้นที่แห่งนี้ใช้เพื่อจัดงานแต่งงานเท่านั้น ไม่มีการประกอบพิธีต่างๆ เหมือนปกติ การจะขึ้นไปถึงยอดเนินนั้นต้องเดินขึ้นบันได 49 ขั้น และโบสถ์บนเนินเขาหลังนี้ตั้งอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างในเฟลิตี ทำให้จึงเป็นเช่นนั้นนะเธอ ก็เพราะ ฌาคส์-องเดรรู้สึกว่าเขาควรต้องทำเช่นนั้น ซึ่งก็อาจเป็นคำอธิบายเดียวกันนี้ที่ใช้ได้กับระฆังแห่งอิสราเอลจำลอง พีระมิดจำลอง และอื่นๆ อีกมากมาย

ไม่มีสิ่งใดเทียบเทียมความงดงามของโบสถ์หลังนี้ได้ แต่แรงจูงใจหลักที่ทำให้ผู้เยี่ยมชมยอมจ่าย 3 ดอลลาร์สหรัฐในการมาเยือนที่นี่ ก็คือการได้มายืนอยู่บนจุดศูนย์กลางของโลกอย่างเป็นทางการ ถึงแม้ว่าสหประชาชาติและสถาบันภูมิศาสตร์แห่งชาติของฝรั่งเศสจะคัดค้านก็ตาม แต่สำหรับหัวเรือใหญ่ผู้รักการกระโดดร่ม ณ โรงละครสัตว์กลางทะเลทรายคนนี้ ผลงานชิ้นโบแดงของเมืองเฟลิตีก็คือพิพิธภัณฑ์อันโด่งดังที่ชื่อว่า ประวัติศาสตร์มวลมนุษยชาติบนหินแกรนิต

พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ประกอบด้วยแผ่นหินแกรนิตราว 20 แผ่น ส่วนใหญ่ยาวกว่า 100 ฟุต ซึ่งบรรยายถึงประวัติศาสตร์โลกอย่างละเอียดโดย ฌาคส์-องเดร เขาเล่าถึงทุกอย่างตั้งแต่ยุคแรกๆ ของแคลิฟอร์เนีย การบินของฝรั่งเศส ชีวิตวิทยาทางทะเล ไปจนถึงภาพจำลองของโมนา ลิซา และรายชื่อทหารนาวิกโยธินสหรัฐอเมริกาทุกนายที่เสียชีวิตในสงครามเกาหลี ซึ่งตัวเขาเองก็ได้ไปร่วมรบในศึกนี้ด้วย

เมื่อถูกถามว่า เขาต้องเสียค่าใช้จ่ายไปเท่าไรสำหรับโบสถ์บนเนินเขาและเมืองทะเลทรายแสนพิลึกนี้ นายกเทศมนตรีผู้ทำตัวเป็นศูนย์กลางของโลกก็เผยยิ้มเจ้าเล่ห์และตอบว่า “มากกว่าฮ็อตด็อกแต่ก็ยังไม่กว่ายานอวกาศ”

สถานีรถไฟโกโม

โกโม, โคโลราโด | ค.ศ. 1879

ภาพถ่ายโดย เคย์ลา เฮียร์ซิงก์

ณ ทางข้ามรถไฟแห่งนี้ คุณไม่จำเป็นต้องมองซ้ายมองขวา... เพราะไม่มีรถไฟมาหรือ

เดิมทีสถานีรถไฟแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นเมื่อปลายศตวรรษที่ 19 ในช่วงที่เงินทองไหลมาเทมาสู่กระเป๋าของคณงานเหมืองที่อยู่รอบๆ เดนเวอร์ และทางรถไฟถูกขยายไปยังพื้นที่ห่างไกล เทตมณฑลปาร์กของโคโลราโด สถานีแห่งนี้เดิมทีถูกเรียกว่า โกโมราวนด์เฮาส์ เคยเปิดให้บริการซ่อมบำรุงรถไฟอยู่ช่วงหนึ่งแต่ก็ทำหน้าที่อยู่เพียงไม่นาน ไม่มีใครต้อง “ระวังรถไฟ”

นับจากที่ถูกทิ้งร้างมาตั้งแต่ปี 1937 ในปัจจุบัน สถานีรถไฟแห่งนี้ได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่เพื่อเป็นพิพิธภัณฑ์เกี่ยวกับประวัติศาสตร์การเดินรถไฟในโคโลราโด

พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ยังคงเปิดให้บริการอยู่ ทำให้ป้ายทางข้ามนี้ไม่ถูกทิ้งร้างอย่างไร้ความหมาย ผู้คนมากมายยังคงไม่สามารถค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างชื่อสถานีรถไฟแห่งนี้กับทะเลสาบที่สะท้อนแสงแดดระยิบระยับที่มีชื่อเดียวกันนี้ในอิตาลีได้สำเร็จ

ลิตเติลเอ'ลี'อินน์

เรเซล, เนวาดา | ค.ศ. 1989

ภาพถ่ายโดย เคียรา โบลอนเยซี

เมืองทะเลทรายที่ห่างไกลอย่างเรเซล รัฐเนวาดา มีโมเทลอันคึกคัก พร้อมร้านอาหารในตัวให้เยี่ยมชมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น พร้อมต้อนรับทั้งมนุษย์และจานบินมนุษย์ต่างดาว เดิมทีนี้มีชื่อว่าเรเซลส์ บาร์ & กริลล์ แต่เจ้าของต้องการชื่อที่สะดุดหูมากกว่านี้จึงจัดการประกวดตั้งชื่อขึ้นจนได้ชื่อใหม่ว่า ลิตเติลเอ'ลี'อินน์ ซึ่งสื่อถึงจุดขายสำคัญของสถานที่แห่งนี้ นั่นก็คือความที่มันอยู่ใกล้กับแอเรีย 51 เป็นอย่างมาก

นับตั้งแต่ปี 1955 ซีไอเอและกองทัพต่างก็ใช้พื้นที่ลับสุดยอได้อย่างแอเรีย 51 (ตามที่ถูกกล่าวหา) เพื่อทดสอบอากาศยาน กิจกรรมทางอากาศในบริเวณนี้เพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับจำนวนรายงานการพบเห็นยูเอฟโอ ไม่มีทฤษฎีหรือความวิตกกังวลเลยหากรัฐบาลออกมายอมรับการมีอยู่ของแอเรีย 51 อย่างเป็นทางการ ก่อนปี 2013 แต่ก็ไม่มี ผู้คนจึงจินตนาการต่างๆ นานาสารพัดเกี่ยวกับพื้นที่ความมั่นคงระดับสูงแห่งนี้ เหล่าอดีตเจ้าหน้าที่ยืนยันว่าการทดลองของแอเรีย 51 เป็นต้นเหตุของภาพชวนพิศวงมากมายในท้องฟ้ายามค่ำคืน แต่ก็ยังมีข่าวลือหนาหูว่าแอเรีย 51 ถูกใช้เพื่อศึกษายานอวกาศของมนุษย์ต่างดาวส่งผลให้บริเวณนี้กลายเป็นจุด-

หมายปลายทางของนักล่ายูเอฟโอ นักเดินทางผู้อยากรู้อยากเห็น โปรติวเซอร์จากฮอลลีวูด และเหล่านักทฤษฎีสมคบคิดที่คิดถูกหลังจากรัฐบาลออกมายอมรับถึงการมีอยู่ของสิ่งมีชีวิตจากนอกโลก

ลิตเติลเอ'ลี'อินน์ ที่คู่หูแม่ลูกอย่างแพตและคอนนี่ เวสต์ ดูแลสนับสนุนเรื่องราวลึกลับที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวเป็นเวลากว่า 3 ทศวรรษ กิจการแห่งนี้กระตั้งขึ้นในปี 1996 เมื่อรัฐเนวาดาเปลี่ยนชื่อถนนสายหลักในเมืองเรเซล (ทางหลวง 375) เป็นทางหลวงจากนอกโลก (Extraterrestrial Highway) โมเทลแห่งนี้ส่งเสริมความพิสดารระดับกาแล็กซีทุกรูปแบบ เมนูอาหารก็มีให้เลือกทั้งเบอร์เกอร์จานบินและเอลเลียนส์อำพัน สินค้ารูปร่างหน้าตาแบบมนุษย์ต่างดาว ตัวเล็กสีเขียวถูกจัดแสดงเอาไว้อย่างภาคภูมิใจ อีกทั้งเว็บไซต์ของพวกเขายังเขียนเอาไว้ว่า “เรามีชีวิตอยู่เพื่อค้นหาสิ่งที่เราไม่รู้”

แม้ว่าจะไม่มีบริการรับจอดรถ แต่ลิตเติลเอ'ลี'อินน์ก็เชื่อเชิญชีวิตทุกสายพันธุ์ให้เข้ามาทานอาหารและเข้าพัก หากห้องพักทั้ง 12 ห้องนี้เต็มแล้ว ก็ยังมีลานกางเต็นท์ให้คนที่เตรียมตัวมานอนใต้ดวงดาว เผื่อว่าญาติจากดาวดวงอื่นจะขับจานบินผ่านมา นี่เป็นโอกาสที่จะได้เห็นพวกเขาอย่างเต็มตา

สมาคมทำอากาศยานเพื่อการทดลอง

ออสชคอช, วิสคอนซิน | ค.ศ. 1953

ภาพถ่ายโดย แอลลี มาร์ซ

ในปี 1953 คนกลุ่มหนึ่งมารวมตัวกันที่มีลวอกีเพื่อพูดคุยกัน เรื่องการสร้างอากาศยาน การพูดคุยนั้นได้ก่อให้เกิดการก่อตั้ง สมาคมทำอากาศยานเพื่อการทดลอง (Experimental Aircraft Association หรือ EAA) ซึ่งยังคงดำเนินงานอย่างแข็งขัน และมีสมาชิกจากทั่วโลกราว 200,000 คน

คนกลุ่มนี้ไม่ยอมเสียเวลารอคอยอยู่บนรันเวย์ เพราะพวกเขาใช้เวลาไปแล้วหลายทศวรรษเพื่อปรับปรุงภารกิจให้ทันสมัยและขยายขอบเขตการทำงานของพวกเขานในการมีส่วนร่วมไปกับทุกๆ มิติของการบิน ซึ่งนี่ก็รวมไปถึงการผลิตหรือการปรับปรุงอากาศยานทุกประเภท ตั้งแต่เครื่องบินโบราณไปจนถึงเครื่องบินรบและเฮลิคอปเตอร์

พวกเขาเป็นมากกว่าแค่ทีมช่างเครื่อง ต่างมารวมตัวกันเพื่อมิตรภาพและเพื่อแบ่งปันพลังสร้างสรรค์ที่ยังคงคุกรุ่นอยู่ภายใน การสร้างแรงบันดาลใจจนสมาชิกใหม่ๆ มาเข้าร่วมถือเป็นภารกิจสำคัญของคนกลุ่มนี้ มันคือความทะเยอทะยานที่ขับเคลื่อนโดยการทำกิจกรรมร่วมกับสาธารณชนและการ

รับสมัครผู้สนใจอย่างต่อเนื่อง

ผู้คนอาจได้ยินชื่อ EAA มากที่สุดจากการจัดงาน AirVenture Oshkosh One Week Wonder ที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ซึ่งกลายมาเป็นหนึ่งในการรวมตัวของผู้ที่หลงใหลในการบินที่ใหญ่ที่สุดในโลก งานนั้นมักจะเรียกกันอย่างง่ายๆ ว่า “ออสชคอช” และจัดขึ้นที่เมืองออสชคอช รัฐวิสคอนซิน ดึงดูดอากาศยานหลายพันลำและผู้คลั่งไคล้หลายแสนคนให้เข้ามาร่วมสนุกไปกับการแสดงการบิน เวิร์กช็อปต่างๆ และบทสนทนาเกี่ยวกับการบินที่ไม่มีสิ้นสุด

ข้อกำหนดเดียวสำหรับการเข้าเป็นสมาชิก EAA คือ ความหลงใหลในจิตวิญญาณแห่งการบิน หากคุณมีสิ่งนี้และอยากรู้จักกับผู้ที่มีความสนใจแบบเดียวกัน ลองวางแผนวันหยุดฤดูร้อนของคุณเพื่อมุ่งหน้ามายังออสชคอช แล้วพบปะกับบรรดาผู้ที่เชื่อว่าท้องฟ้าไม่มีอะไรซึ่งขีดจำกัดและพร้อมจะเหินห่างไปกับคุณดูสิ

โรงแรม TWA

ควีนส์, นิวยอร์ก | ค.ศ. 2019

ภาพถ่ายโดย มาร์จอรี่ เบกเกอร์, CAP

การเดินทางข้ามโลกด้วยการบินเกิดขึ้นในทศวรรษ 1920 เมืองใหญ่ ของสหรัฐอเมริกาต่างเร่งพัฒนาพื้นที่เพื่อสร้างศูนย์กลางการบิน นิวยอร์กเข้ามารวบรวบชักว่าเพื่อน ช่างไม่สมกับความเป็นนิวยอร์กเอาเสียเลย พวกเขาต้องพึ่งพาสนามบินเอกชนจนเกือบถึงปี 1930 จนความกลัวน้อยหน้าเริ่มแผลงฤทธิ์ (โดยเฉพาะตอนที่เมืองนวร์กในรัฐนิวเจอร์ซีย์มีสนามบินเปิดให้บริการก่อน)

ปัจจัยปัจจัยความสำเร็จของสนามบินท้องถิ่นทั้งหลายก็คือ จำนวนเครื่องบินที่ให้บริการและเที่ยวบินสำคัญที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดบนรันเวย์ของสนามบินเหล่านั้น อย่างเช่น เที่ยวบินของอามีเลีย แอร์ฮาร์ต, ฮาวเวิร์ด ฮิวส์ และชาร์ลส์ “ลัคกี้” ลินดีบีร์ก รายสุดท้ายนี้ออกเดินทางจากสนามบินรูสเวลต์ฟิลด์ในลองไอแลนด์ เพื่อไล่ล่ารางวัลออร์ทีก ซึ่งจะมอบเงินมากถึง 25,000 ดอลลาร์สหรัฐให้กับนักบินคนแรกที่บินจากนิวยอร์กไปปารีสได้โดยไม่หยุดพัก เครื่องบินเครื่องยนต์เดี่ยวที่พาจากฝ่าไปของเขาทะยานขึ้นเหนือเสาโทรศัพท์ด้วยระยะห่างเพียง 20 ฟุตเท่านั้น แต่สภาพอากาศก็ปั่นใจเหลือเกิน เขาต้องคำนวณเส้นทางด้วยมือ ควบคุมคันเหยียบพร้อมกับจับคันโยกควบคุมเครื่องบินเอาไว้ด้วยหัวเข่า ทั้ง 2 ช่าง เทคนิคสุดล้ำอีกอย่างหนึ่งในเวลานั้นคือ “pilotage” ซึ่งปัจจุบันเรียกว่า “การมองออกไปนอกหน้าต่าง” โชคและทักษะการบินอันยอดเยี่ยมพาเขาข้ามมหาสมุทรและจารึกชื่อของเขาเอาไว้ในประวัติศาสตร์ 33 ชั่วโมงหลังจากขึ้นบินอย่างตุนิดตุนิด เขามีวนรอบหอไอเฟล ก่อนจะลงจอดที่สนามบินเลอบูร์แดต์ท่ามกลางฝูงชน 100,000 คนที่ให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดี

ลัคกี้ ลินดีบีร์กใช้ความชื่นชมที่ได้รับมาพัฒนาการบินให้กลายเป็นอุตสาหกรรม เขากล่าวไว้ว่า “สหรัฐอเมริกาไม่มีเงินของตัวเองแล้ว แต่เรายังต้องเรียนรู้ที่จะใช้มัน” เขากลายมาเป็นผู้อำนวยการด้านเทคนิคของ Transcontinental Air Transport (ซึ่งต่อมารู้จักกันในนาม TWA) และมีส่วนช่วยในการวางเส้นทางการบินของบริษัทกำหนดจุดแวะพัก ออกแบบสนามบิน และสัมภาษณ์นักบินทุกคนด้วยตัวเอง

แม้ว่าวลีลินดีบีร์กจะตกต่ำลง แต่อุตสาหกรรมสายการบินกลับทะยานสูงขึ้นในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะการก้าวสู่ยุคเครื่องยนต์เจ็ทในช่วงต้นทศวรรษ 1960 นั่นคือช่วงที่สถาปนิกชื่อดังอย่างอีโรชาร์เนน ออกแบบอาคารสายการบินที่หรูหราที่สุดในโลกอย่างศูนย์การบิน TWA อันตะดาและสูง 3 ชั้นที่สนามบินเจเอฟเค นับว่าเป็นผลงานชิ้นเอกของสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 เลยทีเดียว

อาคารหลักถูกเลิกใช้เป็นอาคารสนามบินในปี 2001 เจ้าหน้าที่

สนามบินของนิวยอร์กและนิวเจอร์ซีย์ช่วยไม่ให้มันถูกรื้อถอน แต่อาคารก็ยังไม่ถูกใช้งานจริงๆ จังๆ จนกระทั่งถูกรวมเข้ากับการต่อขยายเทอร์มินอล 5 เพื่อเป็นโรงแรมเพียงแห่งเดียวภายในสนามบินเจเอฟเค ปัจจุบันแค่บุคลากรเวลาทีกลายมาเป็นโรงแรมทันสมัยแห่งนี้ช่างเหมาะแก่การเข้าพักหากคุณต้องรอเปลี่ยนโพลต์เป็นเวลานานๆ ตอนอยากจับเครื่องบินในบรรยากาศย้อนยุค หรือตอนที่คุณอยากลองเป็นหนึ่งในฝูงชนที่กรี๊ดกร๊าดให้เดอะบีเทิลส์ยามพวกเขาเยือนสหรัฐอเมริกา ณ เทอร์มินอลแห่งนี้เป็นครั้งแรก

เพื่อเฉลิมฉลองยุคสมัยแห่งเครื่องยนต์เจ็ท ศูนย์การบิน TWA จึงมีการตกแต่งด้วยของที่ทำเลียนแบบของเก่าต้นฉบับอยู่เรื่อยๆ ทั้งแผ่นกระดานที่แสดงรายละเอียดของโพลต์ขาออกนอกประเทศ คู่อาคารที่อยู่มาตั้งแต่ต้นจนได้รับการบูรณะจนใหม่เอี่ยม ทางเดินปูด้วยพรมสีแดงสดที่พาให้นักถึงลานจอดเต็ม (แม้ว่าคุณจะไม่เคยเห็นมันมาก่อนก็ตาม) พนักงานโรงแรมยังช่วยสวมเครื่องแบบ TWA ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากยุคก่อนให้คุณได้อิ่มเอมไปกับกลิ่นอายแห่งอดีตอีกด้วย

แล้วคุณไม่จำเป็นต้องขึ้นเครื่องบินเพื่อเดินทางไปไหนด้วย เครื่องบิน Lockheed Constellation L-1649 Starliner ลำสุดท้ายซึ่งเคยเป็นเครื่องบินระยะไกลยอดนิยมนั้น ถูกเปลี่ยนให้เป็นบาร์ค็อกเทลสมญาว่า “คอนนี่” ด้วยความเ็นดูและตั้งอยู่ด้านนอกโรงแรมบรรดาแขก (และสุนัขสุดพิเศษทั้งหลาย) จะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีเพื่อมาจับเครื่องบินพร้อมดื่มด่ำประวัติศาสตร์การบิน

หากคุณไม่ชอบการดื่มด่ำค็อกเทลภายในเครื่องบินย้อนยุคกับผองเพื่อนนักผจญภัย...คุณอาจต้องพิจารณาตัวเองเสียใหม่ อย่างไรก็ตาม ที่แห่งนี้มีทุกอย่างที่คุณต้องการเพียบพร้อม ทั้งบาร์สุดชิกพร้อมโต๊ะพูลสไตล์ย้อนยุค ห้องโถงสำหรับเล่นเกมทวิสเตอร์โดยเฉพาะ นิทรรศการหมุนเวียนในพิพิธภัณฑ์ หรือชิงเคนลานจ๋านายา “เดอะท๊อป” ในโรงรับผู้โดยสารเก่า หากคุณรู้ลึกว่าบรรยากาศตึดยุค 60 มากไปหน่อย ก็ขึ้นมาผ่อนคลายที่สระว่ายน้ำไร้ขอบบนชั้นดาดฟ้าได้ อากาศอาจไม่สดชื่นเท่าไรนัก แต่หากอยากมองเครื่องบินขึ้นลงแล้วล่ะก็ สระว่ายน้ำขนาด 10,000 ตารางฟุตนี้ก็เหมาะสมๆ ไปเลย เพราะคุณจะได้เห็นวิวของรันเวย์ในตำนานอยู่ตรงหน้าอย่างเต็มตา

โรงแรม TWA ถือเป็นเครื่องพิสูจน์วิสัยทัศน์ด้านการบินของเหล่าผู้หลงใหลที่เคยเดินทางเข้า-ออกสนามบิน ที่นี้หน้าของเก่าที่ชวนให้ระลึกถึง TWA มาปรับใช้แทนที่จะปล่อยให้หลงเอยในหลุมขยะ ผ่าตาหมากรุกเลียดูเห่ขึ้นมาเรื่อยๆ ที่สำคัญที่สุดคือ มันทำให้คอนนี่กลับมาทะยานเสิร์ฟค็อกเทลได้อีกครั้ง

ร้านขลุ่ย

ทอริย์, ยูทาห์ | ค.ศ. 1994

ภาพถ่ายโดย เจฟฟรีย์ ชุม

แทนที่จะแอบฉกสมุดฉีกและปากกาหรือขวดสบู่น้ำหอมขนาดเล็กจากโรงแรมติดมือกลับบ้าน ลองเปลี่ยนมาเป็นเครื่องดนตรีทำมือสักชิ้นจะดีกว่าไหม แม้ว่าที่นี่จะเป็นโรงแรมเล็กๆ ร้านแลกเปลี่ยนสินค้า (และมีเพียงแค่ 4 ห้องเท่านั้น) ทว่าร้านขลุ่ยนี้ก็มอบการดูแลเอาใจใส่ที่ไม่เหมือนใคร ด้วยความมุ่งมั่นที่จะบอกเล่าวัฒนธรรมของชนพื้นเมืองอเมริกัน ชื่อของที่นี่ก็แอบบอกเอาไว้เป็นอย่างดีอยู่แล้วว่า ความชำนาญพิเศษของพวกเขาก็คือการทำขลุ่ยไม้

บางคนอาจมองว่าร้านขลุ่ยช่างอยู่ห่างไกลความเจริญเหลือเกิน แต่โมเทลแห่งนี้กลับเป็นโมเทลเพียงแห่งเดียวที่ตั้งอยู่ในเมืองทอริย์ รัฐยูทาห์ เมืองซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยชาวอเมริกันในช่วงปลายทศวรรษ 1880 แม้ว่าชนพื้นเมืองอเมริกัน ทั้งเผ่าอูเท ไพยูต และนาวาโฮ จะอาศัยอยู่ในภูมิภาคนี้มาก่อนหลายพันปีแล้วก็ตาม เผ่าเหล่านี้ต่างก็มีช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่เรื่องในประวัติศาสตร์ ต่างมีวัฒนธรรมและประเพณี รวมไปถึงท่วงท่าของดนตรีของตนเองด้วยเช่นกัน ชนพื้นเมืองนิยมใช้เครื่องเป่าหลากหลายชนิดมาตั้งแต่บรรพกาล แต่ขลุ่ยไม้ของ

ชนพื้นเมืองอเมริกัน (อย่างที่เรารู้จักในปัจจุบันนี้) เพิ่งจะถือกำเนิดขึ้นในภูมิภาคเมื่อช่วงกลางศตวรรษที่ 19 นี้เอง

ร้านขลุ่ยก่อตั้งขึ้นในภูมิภาคที่วานนี้เมื่อกว่า 20 ปีที่แล้วโดยแวนซ์ และอีเลน มอร์ริส ซึ่งทำหน้าที่ดูแลและเฝ้าดูการเติบโตของร้านนี้ ในปี 2021 พวกเขาส่งมอบธุรกิจครอบครัวแห่งนี้ให้กับลูกชายและลูกสะใภ้ ผู้ที่ยังคงรักษาจิตวิญญาณของร้านนี้เอาไว้ด้วยการให้บริการที่พักผ่อนอบอุ่น ให้ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่น และผลิตขลุ่ยไม้ทำมือซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากชาวอเมริกันพื้นเมือง ขลุ่ยเหล่านี้ผลิตขึ้นในร้านของพวกเขาเอง มีหลายระดับเสียงตามความชอบของลูกค้า นอกจากขลุ่ยแล้ว ผู้มาเยือนยังสามารถเลือกซื้อเครื่องประดับ พรม เครื่องปั้นดินเผา และสินค้าแบบชนพื้นเมืองอเมริกันต่างๆ มากมายได้อีกด้วย แต่ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจากร้านขลุ่ยคงหนีไม่พ้น ความมุ่งมั่นที่จะแบ่งปันความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของผู้คนและดินแดนแห่งนี้ให้กับแขกผู้มาเยือนทุกคน

สระว่ายน้ำเบลซาร์เบอร์

ชิคาโก, อิลลินอย | ค.ศ. 1967

ภาพถ่ายโดย แคเธอรีน เอ. ยेलดิง

ชาวชิคาโกเริ่มหลังไหลเข้ามาสู่ย่านเลกวิวในช่วงศตวรรษที่ 19 ตอนนั้นมันยังเป็นพื้นที่เกษตรกรรม ที่สำคัญกว่านั้นคือมันยังเป็นเมืองหลวงแห่งการปลูกเซเลอรี่ของสหรัฐอเมริกาอีกด้วย เมืองแห่งนี้ได้แรงบันดาลใจมาจากเกษตรกรผู้มีวิสัยทัศน์ซึ่งค้นพบว่า ดินและลมฟ้าอากาศของที่นี่เหมาะสำหรับการปลูกเซเลอรี่ชั้นยอด ซึ่งจะมีลำต้นสูงกว่า กรอบกว่า และมีรสชาติดีกว่าผลผลิตของผักกรอบกรอบชนิดนี้จากที่อื่นใด

จากพื้นที่เพาะปลูกกลายเป็นย่านชานเมือง และย่านเลกวิวก็ถูกยกขึ้นเป็นเมืองในปี 1887 ทว่าความรุ่งเรืองจากเซเลอรี่เพียงอย่างเดียวไม่สามารถเลี้ยงดูเมืองนี้ได้ 2 ปีผ่านไป ประชาชนจึงพากันโหวตให้เลกวิวรวมเข้ากับเมืองชิคาโก

อาคารสูง 30 ชั้นนามว่าเบลซาร์เบอร์ ที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจาก

ชายฝั่งทะเลสาบ เป็นหนึ่งในโครงการใหญ่โครงการแรกของเลกวิว รวมถึงยังเป็นหนึ่งในวิธีดึงดูดประชากรหนุ่มสาวให้เข้ามาตั้งรกรากที่นี่อีกด้วย แรกเริ่มมันเปิดเป็นอาคารที่อยู่อาศัยในช่วงปลายยุค 60 ต่อมาเปลี่ยนเป็นคอนโดมิเนียมจนเมื่อเร็วๆ นี้ มันได้รับการปรับปรุงให้เป็นอะพาร์ตเมนต์สุดหรูภายใต้ชื่อใหม่ว่า เวฟ

ชื่อใหม่นี้สะท้อนความเรียบง่ายในการตั้งชื่อของเมือง ด้วย 95 เปอร์เซ็นต์ของเซเลอรี่กรอบกรอบนั้นคือน้ำ อย่างไรก็ตามชื่อนี้จะถูกตั้งขึ้นจากสระว่ายน้ำในร่มขนาดใหญ่ที่อยู่ชั้นบนสุดของอาคารเสียมากกว่า ด้วยวิวรอบๆ ที่เป็นทะเลสาบ มิชิแกนและอ่าวเบลมอนต์ คุณจะเห็นวิวเหล่านี้ได้ดีที่สุดเวลาที่คุณเผลอหันผิวน้ำขึ้นมา

การแข่งขันพายเรือแบล็กเบิร์น

กลอสเตอร์, แมสซาชูเซตส์ | ค.ศ. 1986

ภาพถ่ายโดย เลสลีย์ แชนเพลล์

ระหว่างฤดูหนาวปี 1883 พายุพัดเอานักตกปลาอย่างฮาวเวิร์ด แบล็กเบิร์น และโรมัส เวลช์ ห้างออกมาจากเรือใบแบบสกุนเนอร์ของพวกเขาออกชายฝั่งโนวาสโกเชีย พวกเขาต้องต่อสู้เอาชีวิตรอดอยู่ในเรือพายลำเล็กซึ่งห่างจากชายฝั่งถึง 60 ไมล์

นำเคราะห์ที่เวลช์ไม่รอดกลับมา กระนั้นแบล็กเบิร์นก็ไม่ยอมแพ้ เขายังคงพายเรือลำเล็กลำนั้นอย่างทรหดต่อไปอีกถึง 5 วัน แม้ว่ามือของเขาจะถูกน้ำแข็งเกาะจนติดกับไม้พายก็ตาม เขามาขึ้นฝั่งได้อย่างปาฏิหาริย์ที่นิวฟาวนด์แลนด์ บาดแผลจากความหนาวเย็นนี้ได้พรากนิ้วมือทุกนิ้วของเขาไป ทำให้เขาได้รับสมญาที่น่าเศร้าว่า “นักเดินเรือผู้ไร้นิ้วมือ”

เขากลับบ้านที่รัฐแมสซาชูเซตส์และได้รับการต้อนรับเยี่ยงวีรบุรุษ ด้วยความช่วยเหลือจากชาวเมือง เขาเปิดบาร์ที่ได้รับเสียงตอบรับเป็นอย่างดี แต่แบล็กเบิร์นไม่ใช่คนที่ชอบอยู่ติดที่ เช่นเดียวกับที่เขาไม่อยากจะยอมรับนักล่าธรรมชาติเป็นใหญ่เหนือมนุษย์

แล้วนักเดินเรือไร้นิ้วมือผู้มุ่งมั่นถึงเพียงนี้จะมีเป้าหมายอะไรต่อ เขาวางแผนที่จะแล่นเรือใบขนาด 30 ฟุตข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกเพียงลำพัง! มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ประสบความสำเร็จในการเดินทางที่วุ่นวาย และเขาก็ดูจะไม่มีแต้มต่ออะไรในเรื่องนี้เอาเสียเลย แต่หลังจากหันหัวเรือออกจากเมืองกลอสเตอร์ รัฐแมสซาชูเซตส์ ไปได้ 62 วัน เดินทางไปทั้งหมด 3,150 ไมล์ แบล็กเบิร์นก็ก้าวลงมาเหยียบแผ่นดินเมืองกลอสเตอร์ของอังกฤษอย่างผู้มีชัย หลังจากนั้น เขายังแล่นเรือที่มีขนาดเล็กลงอีกไปยังโปรตุเกส และเดินเรือไปทั่วกลุ่มทะเลสาบเกรตเลกส์ของสหรัฐอเมริกา

การแข่งขันพายเรือแบล็กเบิร์นนับตั้งแต่วันนี้เป็นเมืองกลอสเตอร์ รัฐแมสซาชูเซตส์ เพื่อเป็นเกียรติแก่เขา เส้นทางการแข่งขันยาวกว่า 20 ไมล์รอบๆ เคปแอนน์ เปิดกว้างให้ทุกคนเข้าร่วม ไม่ว่าสภาพอากาศจะเป็นเช่นใดหรือผู้เข้าแข่งขันจะมีข้อจำกัดใดๆ ผืนน้ำแห่งนี้ยังคงเชื่อเชื่อนักเดินเรือทุกประเภทให้มาเข้าร่วมแข่งขัน

เอกสิส เดอ ลา แซ็งต์ ฟามีย์ | ฮาอาปิตี, เฟรนช์พอลินีเชีย
| ค.ศ. 1897 | 294
เอลูนา | เอลูนา, อียิปต์ | ค.ศ. 1991 | 230
ไอซ์แลนด์ | ปรากฏการณ์ของไอซ์แลนด์ | ค.ศ. 2016
| 128

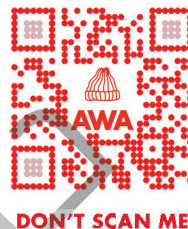
ภาษาอังกฤษ

APCEF บาเย | คามาซารี, บราซิล | ค.ศ. 1930 | 90
Grumman G-164B AG-CAT | ฟังเฟลซ, วอชิงตัน
| ทศวรรษ 1950 | 1

เกี่ยวกับผู้เขียน

วอลลีและแอมแอนดา โควัล ก่อตั้งชุมชน Accidentally Wes Anderson (AWA) ขึ้นบนอินเทอร์เน็ตในปี 2017 ตั้งแต่นั้นมา ชุมชนนี้ก็ได้เติบโตขึ้นจนมีนักผจญภัยเกือบ 2,000,000 คน หนังสือเล่มแรกของพวกเขาย่าง *Accidentally Wes Anderson* กลายเป็นหนังสือขายดีจากการจัดอันดับของ *นิตยสารไทมส์* และได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ ถึง 8 ภาษา นอกจากนี้ ยังมีการทำจิกซอร์ หนังสือโปสเตอร์การ์ด และจัดนิทรรศการในสถานที่ต่างๆ ทั่วโลกอีกด้วย ทั้งคู่อาศัยอยู่กับสุนัขของพวกเขาชื่อเค็กซ์เตอร์ในบ้านเกิดที่เมืองวิลมิงตัน รัฐเดลาแวร์ พวกเขาต้องหยิกตัวเองทุกวันเพื่อให้แน่ใจว่าเรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นจริง

ค้นหาการผจญภัยครั้งต่อไป หรือส่งภาพถ่ายสุดโปรดของคุณมาได้ที่
AccidentallyWesAnderson.com

Accidentally Wes Anderson: Adventures ปิยนุตร หล่อไกรเลิศ แปล

จากเรื่อง Accidentally Wes Anderson: Adventures

ของ Wally and Amanda Koval

Copyright © 2024 by Wally and Amanda Koval

Foreword copyright © 2024 by Wes Anderson

This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA.

All rights reserved.

Thai Language Translation © 2025 by broccoli,
an imprint of Matichon Publishing House.

All rights reserved.

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2568

ราคา 850 บาท

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคะนาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว, สุจิตต์ ทิมวัฒน์
ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประกายกรเกียรติ
รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ประภาพร ประเสริฐโสภา, หทัยชนก ชิวโมกข์
บรรณาธิการอาวุโส : สุภชัย สุชาติสุธารธรรม
บรรณาธิการบริหาร : ปกรณ์เกียรติ ดีโรจนวนิช
หัวหน้ากองบรรณาธิการ : นพรุจ ศิริรัตน์สิริกุล
บรรณาธิการเล่ม : ณัฐธินิชา ทนชัยขมภู
เจ้าหน้าที่ธุรกิจต่างประเทศและลิขสิทธิ์ : ไซมิตา พานิชสวัสดิ์
พิสูจน์อักษร : เต็มจิต ฉวีริยะกุล, ณัฐพล พรหมแผง
ออกแบบปก-ศิลปกรรม : ประภาพร ประเสริฐโสภา
ประชาสัมพันธ์และการตลาด : ธัญลักษณ์ ทองสุข, ณัฏชา เขียวกล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาานิเวศน์ 1
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาานิเวศน์ 1 เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108

จัดจำหน่ายโดย : บริษัททวนดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล
ประชาานิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3360

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannarueman Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

f matichonbook @matichonbook

@matichonbook @matichonbooks matichonbook

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
โควัล, วอลลี. Accidentally Wes Anderson: Adventures.

กรุงเทพฯ : มติชน, 2568. 368 หน้า.

- การเดินทางรอบโลก. I. โควัล, อแมนดา, ผู้แต่งร่วม.
II. ปิยนุตร หล่อไกรเลิศ, ผู้แปล. III. ชื่อเรื่อง.

910.202

ISBN 978-974-02-1931-6

ในกรณีที่หนังสือมีข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ
เข้าเล่มกลับหัว กรุณาติดต่อที่ email: matichonbook.sales@gmail.com
หรือ inbox matichonbook เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

ขอบคุณที่ร่วมสำรวจไปกับเรา

รถไฟด่วนขบวนพิเศษสายทรานส์-คิวชู

เกาะคิวชู, ญี่ปุ่น | ค.ศ. 2004
ภาพถ่ายโดย ชาร่าห์ ออง

ไม่มีพาสปอร์ต ก็เที่ยวได้

ร่วมออกผจญภัยผ่านภาพถ่ายไปยังทวีปต่างๆ ทั่วโลก สำรวจสถานที่
อันงดงามและแปลกหูแปลกตา รวบรวมเป็นรายการจุดหมายปลายทางใหม่ๆ
ในฝันกว่า 200 แห่ง ให้คุณได้เลือกสรรไปเยี่ยมชมเยือน
ผลงานซึ่งได้แรงบันดาลใจจากโลกภาพยนตร์ของผู้กำกับ เวส แอนเดอร์สัน
อัดแน่นด้วยภาพถ่ายอันน่าประทับใจ ผู้คนที่แสนโดดเด่น
และเรื่องราวอันดูเหนือจริงเล่มนี้
จะพาคุณออกไปผจญภัย ไม่ว่าจะเล็กๆ หรือยิ่งใหญ่ก็ตาม

broccoli 9

850.-

photography